

P. VAN RENSSSEN †

Wéér een uit onze medewerkersgroep weggeroepen, en wel op zeer jeugdigen leeftijd.
Tevergeefs zult ge den naam Van Renssen in de rij van

onze vaste medewerkers zoeken, maar wie de gebonden Jaargangen van eenige jaren doorbladert, zal daar toch telkens den naam vinden, dien we hierboven schreven. Zijn laatste arbeid voor ons bestond in de kleine Tersteegen-vertalingen, waarvan we in den loopenden Jaargang er telkens eenige plaatsten, terwijl we thans opnemen, wat nog in portefeuille bleef. Het overlijdensbericht van dezen 34-jarigen letterkundige kwam zeer onverwacht. Zeker,

we wisten, dat hij niet geheel gezond was. Begin van dit jaar schreef hij ons, dat hij leed aan slapeloosheid, sinds een zenuwoverspanning van enkele jaren terug. Nu werd hij blijkbaar plotseling opgeroepen.

We hadden maar eenmaal het genoegen Van Renssen te ontmoeten. Toen maakte hij op ons den indruk van een eenzame figuur, die wat in zichzelf gekeerd, misschien wat menschen-schuw, zijn weg door het leven ging. Nu ik eenige van zijn verzen nog eens las, ben ik in die meening versterkt.

In de „Bloemlezing van Christelijke dichters van dezen tijd” tref ik deze zinsnede aan, ontleend aan een correspondentie: „Mijn latere verzen hebben een tragisch karakter, waarin een schampen tegen de werkelijkheid, elegiek, en mystiek, zich telkens herhalende momenten zijn.” Daaruit spreekt wel eenigszins de geest van dezen jongen dichter, voor wien het leven veel strijd bracht. Maar ook had hij een open oog voor de opeenstapeling van de wonderlijke pracht, die God in Zijn overweldigend schoone natuur aanbiedt. Hoor hoe hij zingt:

Ik moet de dingen maar aldoor beschouwen,
De wolken en de boomen en de zon.
En durf ook soms mijn oogen niet vertrouwen —
Alsof dat alles zoo maar léven kon!

Er moet een God van liefde en schoonheid wezen.
Zie hoe de maan de blauwe nacht beglanst,
Zie hoe de zon, de koning, komt gerezen,
Hoe dat de wind met al de blaren danst.

En zie hoe zacht de bloem is ingevouwen —
Wie is de Moeder van die bloem geweest?
Het is de goede Vader der landouwen,
Die met Zijn zonlicht zooveel leed geneest.

Ten slotte nog het eerste vers van zijn „Gebet”:

Geef mij, o God, na zooveel zwarte daden,
Na zooveel heimlijk luisteren naar het kwade, —
Geef mij, o God, na Uwen kleinen druk,
Een overstelpend, weelderig geluk.

Het is wel veel, dit, wat ik U durf vragen...

Zeker veel is het, maar niet te veel, gezien in eeuwigheidslicht. Gods kinderen hebben een onverbreekbare belofte, omdat het een Goddelijke belofte is, een leven in het hemelsch Vaderland, waar zal zijn een eeuwig, overstelpend geluk.

J. H. v. R.

146

DE ALTIJD OPEN DEUR

Graag voldoe ik aan het verzoek, de lezers van „Timotheüs” met een enkel woord te wijzen op het boek, dat dezer dagen verscheen onder den titel, dien ik hierboven plaatste. Het geeft een bespreking van de bekende gelijkenis van den verloren zoon; het is van de hand van A. G. Barkey Wolf. *)

Het uiterlijk ziet er zeer verzorgd uit, met duidelijke letter op stevig papier gedrukt; de gebonden exemplaren in een mooien, soberen band. Tot zoover het formeel.

Wat den inhoud van het boek betreft: wij vinden hier beschouwingen over den verloren zoon, die het lezen loonen. Ik zou bij tal van opmerkingen den vinger willen leggen en zeggen: „let daar eens op; laat dat u niet ontgaan.” Ik noem alleen maar enkele hoofdstukken: „op de fijne grens van scheiden”; „de altijd open deur”; „het verborgen gelaat van Christus.” Hier vinden wij het rijke Evangelie: de deur staat open, de zondaar mag terugkeeren, tegelijk hooren wij het zeer duidelijke geluid: Christus is de weg; door Hem alleen zien wij de deur geopend.

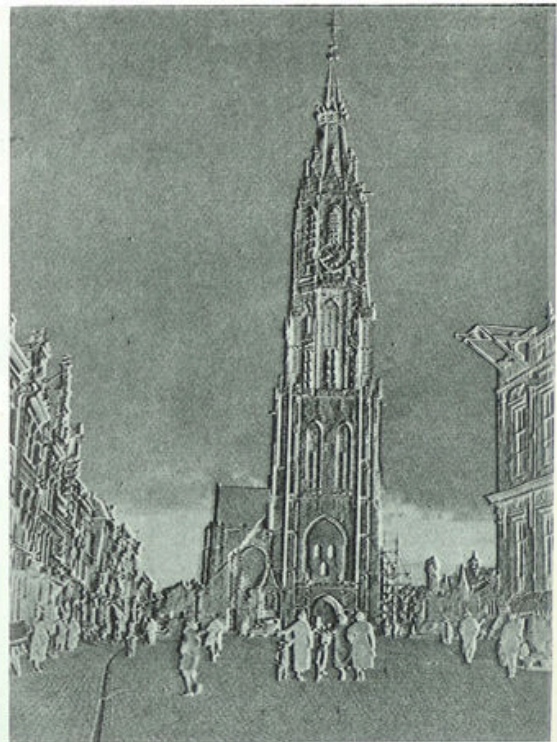
De schrijver verstaat de kunst, ook zeer bekende dingen zóó te zeggen, dat men met aandacht luistert en ze ter harte neemt. De fantasie spreekt vaak een krachtig woordje mee, maar dan is het meestal, om daaraan een of andere treffende opmerking vast te knopen. Zoo laat hij den verloren zoon uittrekken op een kameel; als hij terugkeert, dan heeft hij al lang te voren zijn kameel verkocht. „Toen de hongersnood voorbij was, kreeg het dier voedsel en drank en alles wat het noodig had. Nooit zal het hebben terug verlangd naar de plaats vanwaar het, nu jaren geleden, was gekomen. Het bleef in het vreemde land en was er gelukkig..... Het dier kon daar blijven, de verloren zoon kon het niet, omdat het dier zijn huis o v e r a l heeft, maar de mensch zijn huis slechts heeft waar hij woont met zijn Vader.”

Het boek herinnert voortdurend aan het woord van Augustinus, dat hier ook wordt aangehaald: „regio longinqua, oblivio Dei,” het vergelegen land is, waar men God vergeet.

Waarom komen we in een overigens zoo goed verzorgd boek taal fouten tegen? En stijlwendingen als: een aureool, die een strop zal blijken te zijn (89)? Kunnen we wel spreken van „het optimisme van God” (120)? Kunnen we het geweten noemen „de stem van onszelf” (83)? Maar deze vragen willen niets afdoen van het feit, dat de schrijver en uitgever ons een boek hebben bezorgd, waarvoor wij dankbaar kunnen wezen, omdat het ongetwijfeld aan velen een zegen zal kunnen brengen door zijn ernst en klaarheid.

Dr O. Norel

*) Uitgave J. N. Voorhoeve, Den Haag.

De Nieuwe kerk te Delft, zoo bekend in de geschiedenis der Oranjes, in relieffoto.